

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istorია

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

I. De simulata indulgentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

Τὰδε ἀείχει καὶ ἡ ἐνάτη βιβλῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰστορίας.

- α' Περὶ τῆς ἑπτάπλασης ἀνάθεως.
- β' Περὶ τῆς μετέπειτα διαστροφῆς.
- γ' Περὶ τῆς καὶ Ἀντιόχειαν νεοπαγῆς ἑξοάνης.
- δ' Περὶ τῶν κατ' ἡμῶν ὑψηλισμάτων.
- ε' Περὶ τῶν ἐπιπλάσεων ἱερομνημάτων.
- ς' Περὶ τῶν ἐν ταύτῃ τῷ χρόνῳ μεμαρτυρηκότων.
- ζ' Περὶ τῆς κατ' ἡμῶν ἐν σήλαις ἀνατεθείσης γραφῆς.
- η' Περὶ τῶν μὲν ταῦτα συμβεβηκότων ἐν λιμῶν καὶ λοιμῶν καὶ πολέμοις.
- θ' Περὶ τῆς τῶν τυράννων κατὰστροφῆς τῆς βίης καὶ οἰίας ἐχρήσαντο πρὸς τὴν τελειότητα (Φωκίας)
- ι' Περὶ τῆς τῶν θεοφιλῶν βασιλείων νίκης.
- ια' Περὶ τῆς ὑσάτης ἀπωλείας τῶν τῆς θεοσεβείας ἐχθρῶν.

HÆC CONTINET ECCLESIASTICÆ HISTORIÆ Liber nonus.

- I. De simulata indulgentia.
- II. De pravitate quæ mox subsecuta est.
- III. De novo quodam simulacro Antiochiæ fabricato.
- IV. De decretis civitatum adversus Christianos.
- V. De falsis Actis.
- VI. De iis qui tunc temporis martyrium subierunt.
- VII. De his quæ adversus nos in æreis tabulis conscripta ac publicè proposita sunt.
- VIII. De his quæ postea acciderunt tum in bello, tum famis ac pestis tempore.
- IX. De inritu tyrannorum, & quibus verbis paulò ante mortem sint uñ.
- X. De victoria piorum Deò que acceptorum Imperatorum.
- XI. De ultima internecone hostium Christianæ religionis.

ΕΥΣΕΒΙΟΥ
 ΠΑΜΦΙΛΙΟΥ
 ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ,
 ECCLESIASTICÆ
 HISTORIÆ
 LIBER NONUS.
 Ἐκκλησιαστικῆς ἰστορίας
 Λόγος θ'.

CAPI T I.
De simulata indulgentia.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Περὶ τῆς ἑπτάπλασης ἀνάθεως.

Hic refer-
Niceph.
17. c. 24.
Et hæc quidem palinodia Imperialis
rescripti quod supra retulimus, pas-
sim & ubique in Asia & per omnes cir-
cumquasq; provincias proposita cerne-
batur. Quibus in hunc modum gestis,
Maximinus qui Orientis provincias ty-

A
ΤΑ μὲν δὴ τῆς παλινοδίας τὴν προση-
γορευμένην βασιλικὴν νεύματι, ἡπλάτο τῆς
Ἀσίας πάντη ἐπαυχῆ, κατὰ τεταγμένον
ταύτην ἐπαρχίας ὧν τῶτον ἐπιτελεῖσθαι
τὸν τρόπον, Μαξιμίνος ὁ ἐπ' ἀνατολῆς τῆς

MAXIMINUS.

ἡ δὲ δυνάστεύσασθαι εἰ καὶ ἴσως ἄλλος, καὶ τῆς εἰς
 τῶν ἰσθμῶν Θεὸν ἐνσεβείας πολεμιώτατος γε-
 γωνός, ἐδάμωσεν τοῖς γραφεῖσιν ἀρεδούς, ἀντὶ
 τῆς προσεθείητο γράμματος, λόγῳ περὶ ἀπεί-
 τοις ἴσως αὐτὸν ἀρχεσσι, τὸν κατ' ἡμῶν ἀνεῖναι
 πόλεμον, ἐπεὶ γὰρ αὐτὰ μὴ εἴη ἄλλως τῆ τῶν
 κρηττόνων ἀντιλέγειν κείσει, τὸν παρεκτεθέντα
 νόμον ἐν τῷ αὐτοῦ δέξασθαι, καὶ ὅπως ἐν τοῖς ἴσως
 αὐτὸν μέρεσι μὴ εἰς περὶ ἄλλον ἀχθεῖν φρονη-
 σαι, ἀγαθῶν περὶ ἀγαθῶν τοῖς ἴσως αὐτὸν
 ἀρχεσσι τὸν κατ' ἡμῶν διωγμὸν ἀνεῖναι προ-
 σταίη, οἷον τὸ τῷ ἀρεδούσῳ ἀλλήλοισι διὰ
 γραφῆς ἴσως μαίνεσθαι ὅ γένεταρ αὐτοῖς
 τῶν ἰσθμῶν ἐπὶ ἀρχῶν ἀξιώματι τελι-
 μημένῳ Σαβίνο, πρὸς τὰς κατ' ἔθνη ἡγε-
 μόνους τῶν βασιλέων ἐμφαίνει γνώμην διὰ
 Ῥωμαϊκῆς ἑπιτολῆς, ἥς καὶ αὐτῆς ἡ ἐπιτολὴ
 τῆτον ἀρεδούσῳ τὸν τῶν λιπαρωτάτη καὶ κα-
 τὰ τὴν ἀρεδούσῳ ἡ δειότης τῶν δεσποτῶν ἡμῶν
 ἀνθρώπων τὰς διανοίας πρὸς τὴν ὁσίαν καὶ ὀρθὴν
 ἐπιτολὴν ὁδὸν ἀρεδούσῳ ἐπιτολὴν ἔμελλεν, ὅ-
 πως καὶ ἄλλοτε Ῥωμαίων συνήθεια ἀκο-
 λουθεῖν δακτύλους, τὰς ὀφειλομένας ἀρεδούσῳ
 τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς ἀρεδούσῳ. ἀλλ' ἡ πνῶν
 ἑπιτολῆς καὶ τὰς ἀρεδούσῳ βελήεις, τοσούτον ἀρεδού-
 σῳ, ὡς μίτε λογισμὸς δικαίῳ τῆς κελύσεως
 διὰ τὴν ἰδίαν ἀρεδούσῳ ἀναχωρεῖν,
 μίτε τὴν ἀρεδούσῳ ἡμῶν αὐτὰς ἐκ-
 φοβεῖν, ἐπειδὴ τὸν συνέβαιεν ἐκ τῶν τοῖς
 τε τῶν πολλὰς εἰς κίνδυνον ἑαυτὰς ἀρε-
 δούσῳ, καὶ τῶν ἀρεδούσῳ ἐν ἡμεῖς τῆς ἐν-
 σεβείας ἡ δειότης τῶν δεσποτῶν ἡμῶν τῶν δυ-
 νατοῦσῳ ἀνθρώπων, ἀλλοτεῖον εἶναι τῆς
 ἀρεδούσῳ τῆς δειότης τῆς ἰδίας δοκιμάζε-
 σα τὸ ἐκ τῆς τοιαύτης αἰτίας εἰς τοσούτον κίν-
 δυνον τὰς ἀνθρώπους ἀρεδούσῳ. ἐκείδουσε
 διὰ τῆς καθοσίσεως τῆς ἰδίας ἀρεδούσῳ δια-
 χαράσαι, ἢ εἰς τῶν ἀρεδούσῳ τῆς ἰδίας ἐθνε-
 τῶν ἀρεδούσῳ μετὰ εὐρεθείη, τῆς κατ' αὐτὴν
 ὀρθότησεως ἐκ τῶν κίνδυνος ἀνθρώπων ἀρεδούσῳ,
 καὶ μὴ πᾶσι ἐκ ταύτης τῆς ἀρεδούσῳ π-
 μωρία κολασέον νομίσειας, ὅποτε τῆ τοσούτε
 ἡμῶν συνελθούσῳ ἀρεδούσῳ μὴ ἐν τῶν
 πᾶσι περὶ ἀρεδούσῳ, ὅπως ἀπὸ τῶν τοῖς
 τῶν ἀρεδούσῳ ἀναχωρήσειεν, ἐξ ἑσθ' αὐτο-
 γαθῶν περὶ τὰς λογιστὰς καὶ τὰς στρατηγὰς

A rannide opprimebat; vir omnium ho-
 minum impiissimus, & divinæ religio-
 nis hostis acerrimus; cum hujusmodi
 literæ ei displicerent, loco rescripti
 quod propositum fuisse memoravimus,
 verbis duntaxat mandavit Judicibus
 suis, ut ab oppugnatione nostrorum
 abstinerent. Nam cum alioqui mi-
 nimè auderet potiorum voluntati ac
 sententiæ refragari; suppresso edicto
 illo quod suprâ retulimus, omnique cu-
 ra & cautione adhibita ne per provin-
 cias Imperii sui publicè proponeretur,
 ipse nuda voce Rectoribus Imperio suo
 subjectis præcepit, ut persecutionem
 adversus nostros inhiherent. Quod
 quidem mandatum ipsi sibi invicem
 Rectores per literas significarunt. Sabi-
 nus quidem qui Præfecturæ Prætorianæ
 dignitatem quæ apud illos summa ha-
 betur, tunc temporis obtinebat, sin-
 gularum provinciarum Præfidibus vo-
 luntatem Imperatoris per epistolam
 Latino sermone conscriptam insinua-
 vit. Eam epistolam Græcè nos inter-
 pretati sumus in hunc modum: Jam-
 pridem Majestas Dominorum nostro-
 rum sacratissimorum Principum, assidua
 ac devota sollicitudine omnium
 mortalium mentes ad piam rectamque
 vivendi rationem traducere instituerat,
 ut & ii qui peregrinas & ab institutis
 Romanorum alienas caremonias am-
 plecti videbantur, debitos cultus Diis
 immortalibus exhiberent. Verùm per-
 tinacia quorundam & obstinata men-
 tis duritia eo usque processit, ut neque
 ipsa Imperialis præcepti justitia eos à
 proposito revocare, nec imminentis
 supplicii gravitas detertere potuerit.
 Cum igitur acciderit ut ea de causa plu-
 rimi sese in abrupta pericula conjice-
 rent, Majestas Dominorum nostro-
 rum fortissimorum Principum pro infi-
 ta sibi pietate atque clementia, alienum
 à sanctissimo suo proposito esse judi-
 cans, ut ex ejusmodi occasione in tanta
 discrimina homines adducantur, nostræ
 devotioni præcepit, ut ad tuam soler-
 tiam literas darem: quò si quis fortè
 Christianorum gentis suæ religionem
 observare deprehensus fuerit, cum om-
 ni molestia ac discrimine liberes, ne-
 que ob hanc causam ulla pœna afficien-
 dum censeas. Quippe cum tam longo
 jam temporis tractu compertum fuerit,
 eos nulla ratione adduci posse ut ab hu-
 jusmodi pertinacia abscedant. Scribe-
 re igitur ad Curatores & Magistratus,
 Xx ij

MAXIMINUS.

τα, τὸ θαῦμα ὡσαύτ' ἀπὸ πάντων ἐρωήσας ἐλπίδα, ἅμα καὶ συχαίρειν τοῖς γενημένοις.

A nobis atque excidium minabantur, tam insperata rei miraculo attoniti, nobis gratularentur.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Περὶ τῆς μετέπειτα διαστροφῆς.

Τούτα δ' ἐκέποιός τε ἀν' ἐφ' ἑρῶν ὁ τύραννος, μισόκαλος ἐς ἀμάλιζα καὶ πάντων ἀγαθῶν ἐπίεχλος ὑπὸ ἀέχων, ὃν ἐφαμύρτων ἐπ' ἀναβολῆς ἀέχων μερῶν. ἔδ' ὅλως ἐπὶ μῆνας ἐξέτατον ἐπιλείων τὸν τρόπον ἡνέχετο ὅσα δ' ἴω παρὲς ἀνατροπὴν τῆς εἰρήνης μηχανώμενος, πρῶτον μὲν εἴργειν ἡμᾶς τῆς ἐν τοῖς κοιμητηρίοις σωθῆσθαι διὰ παροφάσεως παρὰ τῶν εἰτα διὰ πινῶν ποτηρῶν ἀνδρῶν αὐτὸς ἐαυτῶν καὶ ἡμῶν πρὸς ἐβουλήν, τὰς Ἀντιόχειων πολίτας παρορμήσας, ἐπὶ τὸ μηδαμῶς ἰνα χριστιανῶν τὴν αὐτῶν οἰκίαν ἐπιτρέψας πατεῖν, ὡς ἐν μεγίστῃ δωρεᾷ παρ' αὐτῶν τυχεῖν ἀξιώσασθαι, καὶ ἕτερος ἢ ταυτὸ ὑποβαλεῖν διαπράξασθαι ὡν πάντων δεχνηγὸς ἐπ' αὐτῆς Ἀντιόχειας ἐπιφύεσθαι Θεοτέκνον. δεινὸς καὶ γόνος καὶ πονηρὸς ἀνὴρ, καὶ τῶν παρορμημάτων ἀλλότριον ἐδόκει ἢ λογισθῆναι τὰ καὶ τὴν πόλιν.

C A P U T II.

De pravitate qua mox subsecuta est.

VERUM ille honestatis & bonorum omnium inimicus tyrannus, qui ut ^{Huc refert Niceph. l. 7. c. 25} supra diximus, in Orientis partibus Imperium gerebat; cum hunc rerum statum diutius ferre non posset, ne se quidem integris mensibus passus est eum permanere. Dumque ad subruendam pacem nihil non molitur, primum quidem nostros a conventibus qui in caemeteriis fieri solebant, nescio quo prætatu arcere aggressus est. Deinde ipse ad se legationem mittit adversus nostros; sollicitatis per quosdam nefarios homines Antiochenis, ut abs se instar maximi cuiusdam beneficii peterent, ne cui Christianorum Antiochiam incolere liceret. Aliis quoque ut idem facerent suggestit. Quorum omnium auctor in ipsa urbe Antiochia existit Theotecnus; vir violentus, versutus atque improbus, qui tunc in illa civitate Curatoris officium gerebat.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ τῆς κατ' Ἀντιόχειαν νεοπαθοῦς ἑορᾶς.

Πλεῖστα δ' ἴω ὅσα κατ' ἡμῶν στρατοῦ καὶ πάντων τρέπον τὰς ἡμετέρας ὡσπερ τινας Φῶρας ἀνοσίγαστος, ἐκ μυχῶν φηροῦσαι διὰ σωθῆσθαι πεποικημένον. πάντα τε ἐπὶ διαβολῇ καὶ κληρονομίᾳ τῆ κατ' ἡμῶν μηχανημένον, καὶ θανάτου αἰτίον, μυρίοις ὄχλοις γεγονώς. τελευτῶν εἰδωλόν τι διὸς Φιλίμαγανταίας, τισὶ καὶ γοηταίαις ἰδρύει, τελετὰς τε ἀνάγνας αὐτῶν καὶ μύσεις ἀκαλλυεῖντες, ὡσαύτως τε καθαρμῶν ἐπινοήσας, μέχει καὶ βασιλέως τῶν τετραλείων δι' ὧν ἐδόκει χριστιανῶν ἐκτελεῖν, ἐπεδείκνυτο καὶ δὴ ὅσα κολακεία τῆ κατ' ἡδονῶν κρατεῖν, ἐπεγείρει καὶ χριστιανῶν τὸν δαίμονα, καὶ τὸν Θεὸν δὴ κελούσασθαι φησιν, ὑποροίεως τὴν πόλιν καὶ τῶν ἀμφὶ τὴν πόλιν ἀγρῶν, ὡς ἀν' ἐχθρῶν αὐτῶν χριστιανῶν ἀπελάσσει.

C A P U T III.

De novo quodam apud Antiochiam fabricato simulacro.

HIC igitur cum nos antea omnibus modis impugnasset, & nostros tamquam fures quosdam ac maleficos investigari, & ex latibulis suis erui curasset: cumque nihil eorum quæ ad nos infamandos & calumniandos facere poterant omisisset; innumeris denique mortis causa existisset: tandem simulacrum Jovis Philii magi cis artibus consecratum erexit. Cumque ad ejus cultum impuras initiationes & inania mysteria ac detestandas expiationes instituisset: compositis quibusdam oraculis ad ipsum usque Imperatorem præstigiæ suarum specimen detulit. Fædæque adulatione Principis gratiam captans, dæmonem adversus Christianos stimulat; fingens Deum jubere ut Christiani quippe qui hostes sui essent, urbe omnique territorio pellerentur.

